

**Utopia
și utopiștii**
pag. 1

Pe aripile Caliopei
pag. 5

**Diversitate
lingvistică**

pag. 8

Profesori
pag. 12

**Știri de actualitate
și recomandări**
pag. 14

Utopia

„O hartă a lumii care nu include Utopia nici măcar nu merită privită, deoarece lasă deoparte singura țară spre care Umanitatea se îndreaptă mereu.”

OSCAR WILDE

Utopia și utopiști

Exista oare un cuvânt cu o asemenea gravitate încât să poată descrie perfecțiunea unui țărâm și a unei societăți? Și mai important de atât, pot fi creațiile umanității, precum o astfel de lume, fără cusur, dacă însăși oamenii sunt eminamente imperfecti?

Ei bine, cel puțin dintr-un punct de vedere strict lingvistic, prima întrebare are un răspuns clar, termenul care descrie o lume perfectă, anume, utopia. Acesta a fost inventat de Sir Thomas More în anul 1516, prin alăturarea a două cuvinte din greaca veche, care cel puțin în aparență, nu au o legătură clară: ou („nu”) și topos („loc”). Așadar, din punct de vedere etimologic, traducerea literală a cuvântului este „niciunde” sau „locul care nu există”. Acestei grupări i se mai adaugă o nuanță interesantă, pronunția lui ou fiind extrem de apropiată de cea a lui eu („bun, minunat”), cuvântul format din urma

alăturării a celui din urmă prefix devenind eutopia, ceea ce se traduce „loc minunat”. Devine clar că acest cuvânt a fost creat să devină un paradox al umanității, un ideal, o lume dezirabilă, ce nu poate fi atins de o

ființă prin excelență imperfectă, aidoma omului. Utopia rămâne inaccesibilă umanității, în ciuda faptului că aceasta este responsabilă pentru apariția conceptului.

Andreea-Teodora Marcu, cls. a X-a A

Ce-ar fi dacă?

Este o seară normală. O seară ca toate celelalte, nimic diferit. Stau și în timp ce tastez aceste cuvinte, simt un fior pe șira spinării de la vântul rece care se strecoară prin geamul întredeschis. Aud stropii de ploaie care lovesc ușor plasa pentru țânțari, iar din când în când, în depărtare, o bufniță buhuie liniștită. Este o seară normală, dar totuși un gând nu-mi dă pace...

Ce-ar fi dacă nu am fi tot timpul înconjurați de atâta tehnologie? Ce ar fi dacă nu ne-am lăsa controlați de IA și am alege să ne folosim strict de cunoștințele pe care le avem?

Un sunet sfâșietor mă trezește din somnul meu cel adânc. Caut adormită ceasul deșteptător și într-un final reușesc să-l opresc. Este ora 6 dimineața și a venit timpul să mă trezesc. Dacă zăbovesc, risc să întârzii așa că mă îmbrac rapid și cobor în bucătărie, unde mama mă așteaptă, ca în fiecare dimineață, cu pâine cu maia gata scoasă din cuptor. Untul rece se topește imediat pe bucata de pâine

rumenă și mă face să uit de ziua lungă pe care o am în față.

- Ți-am mai spus vreodată ce bine gătești?

- Da, ții să menționezi asta în fiecare zi! De aia mă trezesc la 5 ca să-ți fac pâine!

- Doar știi că ești cea mai bună mamă! Și spunând acestea mă duc și o îmbrățișez de rămas bun.

- Of, of, of ce mă fac eu cu tine! Spune mama cu zâmbetul larg pe buze. Rețeta asta este primită din generație în generație. Într-o bună zi va veni și rândul tău să înveți cum să o pregătești. Dau din cap, iar apoi ies din casă pentru a-mi urma drumul din acea zi. Nu pot să plec de acasă fără să le salut pe animalele de companie pe care le avem: câinele meu, Dorel și măgărușul Viorel. Sunt cele mai jucăușe animale și n-aș mai pleca de lângă ele, însă mă uit la ceasul vechi din metal pe care îl port în buzunar și știu că trebuie să plec.

Ajung în gară și aștept liniștită trenul. De ce casa mea este așa de departe de locul stabilit? Oare ce fac colegii mei din oraș? Desigur că dorm! Of, aceasta este viața de navetist... Astăzi în loc să

mergem la școală vom petrece o zi pe dealurile din jur. Este o zi specială.

- Bună dimineața, domnișoară! Știi cumva dacă trenul care vine oprește și la Borzești? Un om în vârstă își face apariția lângă mine.

- Da, oprește! Ajunge chiar și în Bacău!

- Ah, auzisem eu ceva, dar nu am avut unde să verific. Casierile de aici își încep programul la ora 7.

- Mereu mă gândesc că ar trebui să vină cu 10 minute mai repede la muncă, dar niciodată nu o fac!

- De... Asta-i țara în care trăim! Nu-i așa că te-ai săturat de drumul ăsta? Te văd aici în fiecare dimineață.

- Așa-i, dar dacă trebuie...

Până la sosirea trenului stăm în tăcerea plăcută a dimineții, păsărelele se aud de undeva din spate, iar copacii din jur parcă au prins viață pe peronul monoton al gării. Urc în tren și după ce mă așez îmi scot cartea și încep să citesc.

- E bine că se mai citește. Aud un glas de lângă mine care mă surprinde complet.

- Da, chiar dacă mai rar. Răspund, în continuare sceptică.

- Am o bibliotecă acasă, obișnuiam să

dau cărți copiilor care cereau.

- Acum nu mai cer?

- Ba da, dar nu mai par așa interesați. Preferă să alerge pe afară.

- Totuși, am putea spune că nu este un lucru chiar așa de rău, mișcarea. Cine știe peste câțiva ani ce altă ocupație vor găsi!

- Ești cam matură pentru vârsta ta, nu crezi?

- O fi de la toate cărțile pe care le citesc. Spun cu un râs micuț.

- Asta-i bună! Spune omul necunoscut, zâmbind.

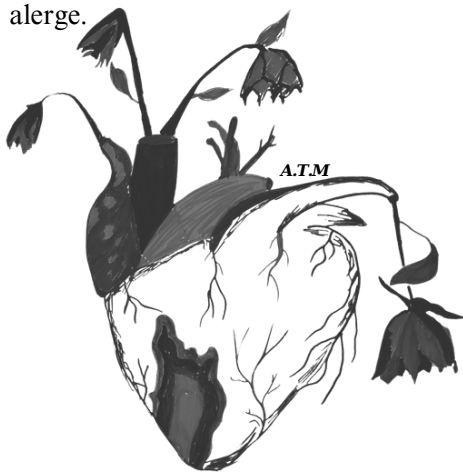
Cobor când ajung la stația dorită și urmez să mă văd cu toți colegii și profesorii la punctul de plecare.

Imediat ce le văd pe ale mele prietene, știu că mă voi distra pe cinste. În jurul nostru este o atmosferă foarte pașnică mai ales că fiecare este entuziasmat de drumeția pe care urmează să o facem.

-Haideți toată lumea! A venit momentul să începem să urcăm!

Și iată-ne la drum!

Verdele crud al primăverii se simte în aer, cumva mirosul ierbii ne face să ne dorim să alergăm până în vârf. Dar totuși sunt câțiva kilometri până sus, așa că nu se încumetă nimeni să alerge.

Trilul păsărilor mă urmărește și aici, dar măiestria cerului senin mi-a furat privirea încă de la început. Cum oare poate cineva să uite cât de minunată este natura? Cum poate cineva să aleagă să-și petreacă timpul în fața unui ecran în loc să se bucure de ceea ce a creat Dumnezeu? Acum, lumea în care au trăit părinții noștri mi se pare o utopie. Lumea ideală care însă nu mai există. Alerg prin ploaie până când nu mai deosebesc stropii de lacrimile care mi se scurg pe bărbie. O ploaie a codificărilor. O ploaie care să spele toate bucuriile pe care odată le știam așa de bine, de la conversațiile rapide de pe tren care nu se rezumau doar la ce mai este nou pe TikTok, la ieșirile în natură de care copiii chiar erau interesați.

Ce-ar fi dacă ți-aș spune că această ploaie dorește să ne controleze. O vei lăsa să ne schimbe gândurile sau vei lupta până la capăt?

Ana-Eliza Uglea, cls. a X-a A

O lume în care vocea copiilor contează

Am întrebat un copil:

— Vrei să scrii ceva în revista școlii? Tema e „utopie”. Poți scrie o poezie, o compunere, să desenezi sau chiar să pictezi ceva!

Pe chipul său se citea o confuzie profundă, de parcă nici nu înțelegea sugestia mea. Am început să mă îndoiesc de greutatea întrebării mele.

— Hm, chiar îmi place să pictez... Totuși, ce înseamnă „utopie”?

— Utopia este o societate imaginară perfectă, unde toți oamenii trăiesc în armonie. Deci, vrei să pictezi ceva?

—Vreau, dar nici idei, nici timp n-am. Cum adică n-ai timp? Nu te poți elibera de telefon 30 de minute pentru a face ceva ce îți dorești? Cum poate o minte abia formată să nu se hrănească dintr-o astfel de oportunitate? Nu înțeleg, chiar nu înțeleg cum poate cineva ajunge într-o astfel de situație.

Cuvintele lui mi-au rămas în minte mult mai mult decât conversația în sine. Le vizualizam ca pe niște pete negre, lipsite de viață. Iar când totul a redevenit liniștit, eu nu mi-am mai putut găsi calmul: am început să aud

din nou cuvintele. La început, o singură voce plătândă îmi tulbura liniștea. Mai târziu, vocea a devenit un ecou, iar apoi o multitudine de ecouri. Nu mai puteam distinge câte voci mă apăsau simultan și simțeam că durerea de cap era singurul lucru care mă mai ținea ancorată în realitate. Și atunci am realizat că ecourile nu repetau cuvintele unui singur copil. Erau sute, poate chiar mii de glasuri care transmiteau același mesaj: „Vreau, dar nici idei, nici timp n-am”. Nici nu știu cum să exprim durerea pe care am simțit-o atunci când am realizat că una dintre voci era chiar a mea.

Așa că scriu această compunere și pentru a mă opri din rostirea acelor cuvinte, dar mai ales pentru a exprima ceva ce mulți gândesc, dar nimeni nu are curajul să spună.

De aici începe utopia mea.

Utopia mea e plină de culoare.

În lumea aceasta de vis, copiii nu ajung în astfel de situații, pentru că sunt crescuți într-un mediu care îi încurajează să învețe și să se exprime.

În utopia mea, părinții își învață copiii ce înseamnă cu adevărat o notă, iar copiii nu se mai uită la ea, ci la ceea ce au învățat pentru a o obține. În plus, notele se acordă în funcție de cât a

înțeles copilul, de modul în care explică și de efortul pe care l-a depus. Iar notele nu sunt eticheta copilului, nu sunt valoarea lui: copiii nu sunt premiați într-un rând, de la cel mai „deștept” la cel mai „puțin deștept”.

În basmul creat de mine, copiii sunt încurajați să-și spună opinia, iar adulții nu au dreptul să-i critice, ci, cel mult, să-i corecteze calm și subtil. De asemenea, copiii sunt ascultați cu adevărat atunci când vorbesc. Materiile care se învață pun accent pe mai multă practică și mai puțină memorare, iar copiilor le este explicată esența fiecărei materii predate, astfel încât aceștia să învețe pentru viitorul lor.

Poate nu toți vor fi de acord cu ce spun eu. Poate se gândesc că adulții nu pot face alegerea finală pentru copil, că tot copilul are ultimul cuvânt și va alege, în cele din urmă, cum vrea el. Dar copilul va alege în funcție de ceea ce este învățat să își dorească până atunci.

Prin urmare, nu vă uimiți când vedeți că fiecare copil face singur alegerea de a-și respecta îndatoririle față de adulți, pentru că și aceștia îl respectă, la rândul lor. Nu mirare, ci bucurie să se citească pe chipurile voastre atunci când observați câte idei creative și folositoare are curajul un copil să spună. Veți mai observa că adolescenții înțeleg efectul ecranelor, spre exemplu, și aleg încă de mici să le țină sub control.

Nu vă mirați, ci aflați că un copil își poate arăta personalitatea doar atunci când cei din jur îi oferă libertatea și încrederea de a o descoperi. Fiecare copil are propriile culori, însă nu toți sunt încurajați să le folosească. De cele mai multe ori, din păcate, în desenele copiilor apare lipsa oricărei culoare. Iar în spatele acestui gol este aceeași mentalitate, aceeași neputință și aceleași cuvinte: „Vreau, dar nici idei, nici timp n-am”.

Estera Uglea, cls. a IX-a D

Lumea perfectă

Să aibă curcubeie și culori? Sau să fie monocromă lumea mea, pentru a nu se simți prost cei ce nu pot vedea culorile?

Ar trebui să existe povești, sau să fie o lume în care nu există minciuni?

Oare ar fi de ajuns să se găsească leacul pentru orice boală, sau ar trebui să nu mai existe boli?

Să fie normal ca adolescenții să ia lua propriile decizii, sau ar trebui să fie dictați de către sistem?

În lumea mea, bogații ar sta la aceeași masă cu săracii și singura comparație dintre ei ar fi "care e mai fericit?". Ar exista egalitate și corectitudine. În loc de știri, s-ar transmite "povestea de la ora 21:00", părinții noștri ar lucra

doar 4 ore pe zi, iar copiii ar începe școala de la 12:00. De asemenea, meseriile ar fi lucrate din plăcere, nu din nevoie, iar adolescenții ar fi liberi și adolescențele în siguranță.

În lumea mea ar fi interzis să nu mulțumim pentru încă o zi în care ne-am trezit cu bine, sănătoși, alături de familiile noastre. În fiecare seară am fi obligați să privim apusul soarelui, pentru a ne aminti de melancolie și să am fi entuziasmați când am vedea culorile lumii acesteia, prin ochii noștri de muritori. Nu în ultimul rând, în lumea mea ar exista destui bani pentru toată lumea, destulă mâncare pentru toate sufletele, destul antidot pentru toți bolnavii și câte un partener de meci pentru fiecare, dar nu ar exista ura, statutul social, corupția sau cruzimea...

Iasmina Andrieș, cls. a X-a A

Țărmul unde s-a frânt vara

Marea cânta atunci mai stins ca niciodată, de parcă presimțea un timp sfârșit, iar vântul răscolea tăcerea adunată de pașii noștri lenți și grei pe țărmul părăsit.

Apusul ardea lent pe margini de ape, ca o epistolă veche ce nu s-a trimis, iar valurile grele veneau să ne îngroape cuvinte nerostite într-un nisip abis.

Și poate-atunci, fără să știm, în depărtare, se destrăma o vară ca un vis prea viu, căci plaja strălucea, tăcută și amară, sub cioburi reci de sticlă, pal și cenușiu.

Le spăla marea-ncet, cu gesturi funebre, ca și când ar fi vrut să șteargă un trecut, iar pașii noștri rari se pierdeau pe cărare ca două destine ce nu s-au mai ținut.

Apoi tăcerea a crescut între noi, adâncă, ca o mare rece ce nu mai are mal, și fiecare val lovea în inimă încă cu dorul unei veri pierdute în final.

De-atunci, când revin la țărm în seri târzii și reci, aud sub ape numele tău stins și marea plânge-n valuri vechi și fără veci o despărțire care nu s-a-nvins.

Iar marea-și expune uneori memoria ca o carte veche, umezită de timp. Filele ei sunt valuri, ce păstrează-ntre ele tăceri mai vechi decât lumea.

Pe țărm, vântul răscolește nisipul ca un arheolog grăbit, descoperind fragmente de lumină, scoici sparte, și rămășițele unei veri pe care nimeni n-o mai recunoaște.

În adânc, apa păstrează chipul tău ca o constelație scufundată. Îl ating doar cu gândul și el se destramă-ncet, ca o hartă pe care timpul o cerne.

Uneori, în liniștea dintre două valuri, plaja reappare în memorie acoperită cu cioburi, strălucind sub soare ca niște taine pe care nu știm să le păstrăm.

Și-atunci înțelegi că marea nu uită nimic.

Căci adună iubirile noastre fragile, le rotunjește cu răbdare și le întoarce la mal sub forma unei nostalgii albastre

Iar noi, trecători pe marginea apei, căutăm în zadar, fără să știm un singur lucru pierdut: verile care nu-și mai știu drumul înapoi.

Viviana Cornea, cls. a XI-a F

Gălăgia în șoaptă

Acolo noaptea ninge cu stele,
Iar timpul coase răni pe ramuri,
Sunt mii de gânduri sub umbrele
Și calde sclipiri pe geamuri.

Se-aud doar inimi cum pulsează,
O mare-albastră de secrete,
Creaturi de lumină dansează
Șoptind povești discrete.

E o cetate din iubire,
Născută-n suflet ca un zbor,
O utopie-n strălucire,
Un cer deschis și fără nor.

Maria-Alexia Cozac, cls. IX-a C

**Măriuț Andrei -
Alexandru,
cls. a X-a A**

Utopie

Dimineața, păsării cântă
Apa de lângă casa e liniștită
Totul e minunat
M-am trezit în utopie

Peste tot doar unicorni
Lumea noastră este roz
Cu mașini de tot felul,
Poate chiar și zburătoare!

Lumea este perfectă acum!
Toți împreună acum,
Putem cânta și dansa
Clar, m-am trezit în utopie

Mă uit în stânga,
Mă uit în dreapta
Peste tot veselie
Fără războaie e mai bine

Hai și tu și tu
Vino cu mine
Haide să dansăm și să ne bucurăm
Pentru că suntem în Utopie!

Maria Natalia Nechita Mița, cls. a V-a

Aripi pe pământ

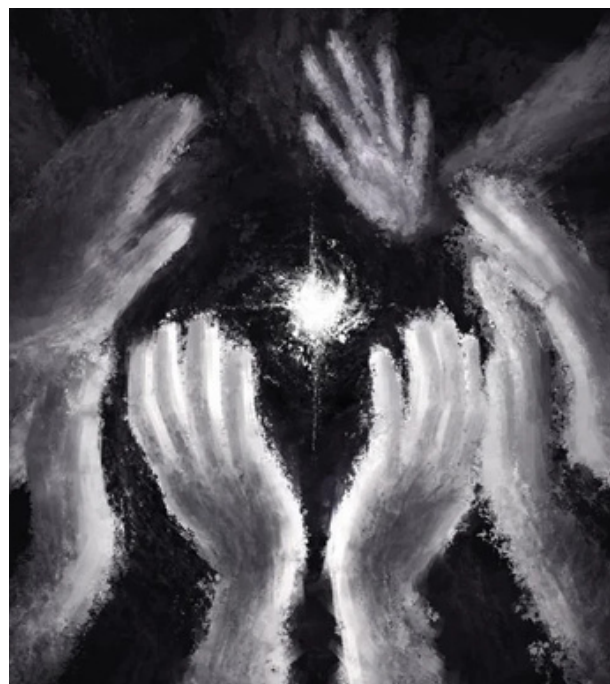
Din zei de-am fi coborători
C-o moarte toți suntem datori
Și cu ochii duși înspre nori
Să privim îndepărtări
Îndepărtări mai întinse decât
mări

și fără de calmări
Pline de autoproclamări, fără
de chemări
Numai de sfărămări
Am ajuns să facem programări
Pentru indecise reanimări

Îndepărtări care nu pot fi
numite țări
Ale sufletului deformări
Toate lipsite de exprimări
Toate în fond de transformări

Estimări și consumări
De vătămări afumări și
sugrumări
Completate de dezarmări
Îndepărtate de informări

Eva-Karina Adămoae, cls. a X-a F

Monumente de oameni

Aș vrea să pot fotografia cu o
privire,
Să poți vedea și tu ce văd eu,
Să ne scaldăm amândoi în aceeași
lumină
Și să o bem ca pe nectarul vitalului
moment.

Aș vrea să vezi ceea ce văd și eu,
Dar nu doar printr-o simplă
privire rătăcitoare,
Ci să simți și gustul, și mirosul,
Și trăirea, și rostul
La cea mai mare intensitate,
Ca să nu spui mai apoi:
„Ți-ai pierdut de tot cugetul?”

Exact în momentul acesta
Vreau să-ți dau carnea și sângele
meu,
Să fii eu doar pentru o clipă,

Să vezi prin nervii ochilor mei
Cum e lumea cu susul în jos, dar
frumoasă.

Și promit că n-am să judec răceala
palmelor tale
Și goliciunea gândurilor ce nu-ți dau
pace,
Căci am să mă bucur nespus
Că ai înotat în marea mea de gânduri
Care nu e cu nimic mai nouă,
Doar te surprinde pe tine.

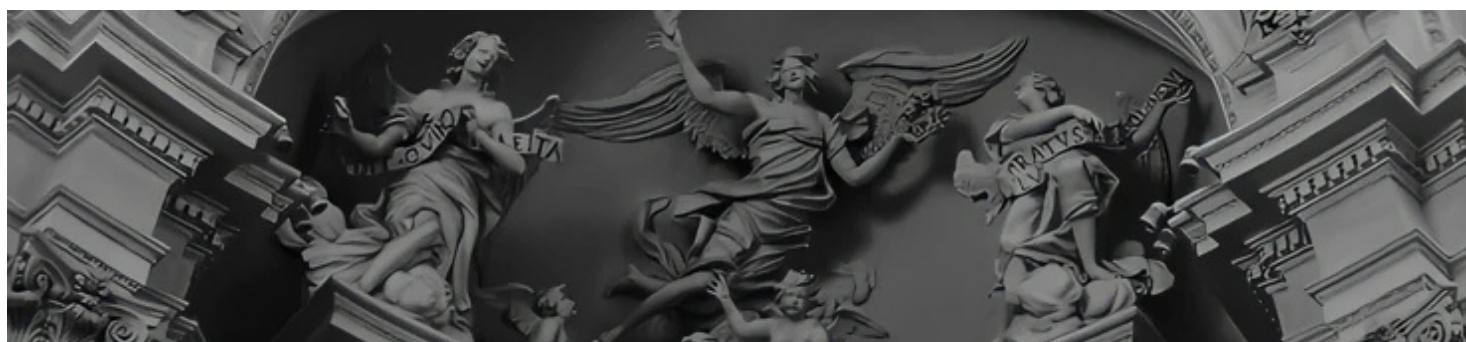
Așa de mult aș vrea să immortalizez
momentul cu ochii,
Nimic nu surprinde mai bine veșnicia de
pe chipul tău
Și tare aș vrea să te vezi așa cum ești
În toată frumusețea ta clădită de
Dumnezeu,
Așa cum te văd eu.
Îți jur că nu ai să vezi stricăciune sau
ură,
Nici pentru o secundă,

Poate doar praful de zgură
De pe filtrul sufletului meu
îngreunat
De profan...

Când vreodată ne vom mai uita la
oameni
Ca și cum ne-am privi pentru
întâia oară?
Ca și cum am uitat că suntem zidiți
din același lut...

Îl vom mai privi pe cel de lângă noi
Cu atâta iubire încât
E posibil să-l prefacem în
monument?
Căci eu știu că sunt nimic
Și celălalt nu e vrednic nici atât,
Dar două bucăți din același nimic
Poate vor forma ceva
Din utopia altuia.

Bianca Răileanu, cls. a XI-a E

Florina Diana Talpă, cls. a VII-a

Ca din basm

Pentru mine Utopia,
Este lumea cea de Basm
E la fel ca armonia
Fără grade de sarcasm.

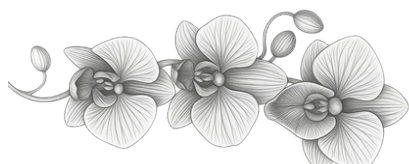
Ah, ce lume, ah, ce vis
Când privești te-a prins
și te uiți la paradis
Și chiar e de necuprins.

E magia sau povestea
Ce se ascunde într-o carte,
E cuprinsă de atâtea...
Multe scufundate șoapte;

Crește iarba după ploaie,
Cântă omul fericit,
Șoapte curg mereu vîoaie
Unde-i locul mult dorit!

Așa cred eu că arată,
Plină de mărgăritare,
Lumea asta minunată
Cea pierdută în uitare!

Eliama-Berenice Vasilică, cls. a X-a B

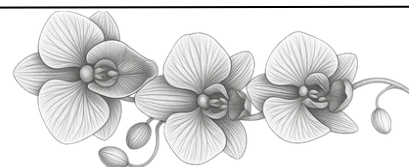

Anything but a perfect world

What is an utopia? Well clearly, something that may seem hard to achieve when we are looking at the world around us. But what if, an utopia, just like a religion, is the life scattered inside of us, or the love we feel even in the smallest moments. The love we feel for strangers we have never met, or the empathy for the people around the world, or even the love for our favorite coffee. But above all, is the love for the ones you love the most. I've spent hours tracing the edges of uncertainty, as if it were something that could be held between my ribs. Once, I stood at the edge of a principle, looking down at my own

words from below, wondering if the void was more familiar than I was, a sickness not of the body, but of being unmade. I'd learned to speak in fragments or perhaps riddles, to inhale what the world left behind, but I couldn't ever digest it, not the way it wanted me to. There was a moment, before the silence became a language, when the pulse of everything moved inside me. I had no right to weather. I felt it there, inside, a steady tremor of something unspoken. It had no name, not one that I could catch before it slipped past my fingers like wet ink. I watched a woman once, her hands shaking as she picked up a piece of

broken glass and looking at it in the sun. I thought I understood what it meant to have a piece of glass, to have a window, an opening that you could stand in, but I was wrong. She left. But the window never closed again. I've learned that absence is not an absence at all, but a reconstruction like trying to fill a glass with nothing but air. The pieces fall into place without making a sound, and there's no telling how deep the cracks run. The world continues its slow rotation, but I'm caught in the weight of unacknowledged things, the things we leave behind but never speak of, like the hands we don't reach for and

I swear I could hear my ribs praying for mercy. You were laughing and were breathing heavy like you wanted to crawl into my skin and see what love looked like from the inside. So here's my confession: Loving the most human thing anyone has ever done. That may be why whenever I picture myself, I am leaving. Always with a suitcase in hand and

the hearts we don't open. I could hear their voices even after I stopped listening, echoing in the space between my thoughts. Maybe I didn't want to know any answer. Maybe the question itself was too much. But in that moment, I realised there are no answers, only paths and each one leads back to the place where the light and the dark are the same. Once, we were having coffee somewhere. You hate coffee, but you still drink it, so you wouldn't leave me alone. You were putting way too much sugar in it and I was looking at you, thinking about how much I love you. These words almost slipped out. They were circling my lips until the point I felt like I needed to bite my tongue, so they wouldn't escape. I was ready, but before I could decide to tell you, the moment passed and you caught me staring, I gave a spoon to you and pretended that this was my plan all along. You laughed. I stirred slowly, carefully, as if it meant something, I liked to see that swirl, as if I was looking into my soul. I sipped carefully from the edges as if you were inside. I wanted to find you there, to drink from your being.

my other hand on the door knob, watching an empty place. Some people have roots, and some have wings. It's not about the fact that I actually want to leave, but it's easier to love right something you have lost. I left, because it's easier to leave than be caged in a memory. Everyone is a mosaic of everything and everyone we have ever loved, and it's only fair to break ourselves, reconstruct in each other imagines little by little and then leave and recreate our beings. This is what I believe that an utopia is. Something you feel, and something that from the outside looks insignificant. But utopia is a concept that lingers, just like emotions. Everyone needs and wants something different from life. But we all have our own utopias. Isn't it funny how our bodies are made to perfectly fit each other? How we search for connection? Funny how love works, you stand in front of God for thousands of things to ask for, And yet all you whisper is, "please keep us together". You will die and all you ask for is this? There are so many questions and you ask this? Love is a

hormone in our bodies, it's as fake as plastic. Yet it's the realest thing in the world. Something we all search for. Biologically speaking, when we love our brains create a special hormone made out of all the other hormones. Which makes it the most powerful, yet long lasting hormone. But only one person can dissolve themselves as a concept in our brains, but love is not biology, we can't explain scientifically what the soul has created. It's too real and too flawlessly correct to be true. And the worst part? We have so many years of education, yet no one taught us how to love. Maybe this is what religion is. What keeps us alive and the reason that we wish to be alive for. The air that you breathe, the memories you have, the blood inside your veins. Or maybe a utopia is what you let out. You're holding a cup of coffee in your hand, and when someone comes and bumps into you, causing you to spill your coffee everywhere. Why did you spill the coffee? Why was what spilled from the cup coffee? You spilled the coffee because there was coffee in the cup. If there had been tea in the cup, you would have spilled tea. The point is: whatever is inside is what will spill out. Therefore, when life comes and hits you hard, whatever is inside you will come out. It's easy to pretend, until you are shaken. So, we must ask ourselves: "What is in my cup?" When life gets difficult, what spills out? In order to create such an "utopia" even if the concept itself is not realistic. 1984 by George Orwell depicts a broken utopia. Why is it broken? Because no matter what you do, such a thing cannot be truly accomplished. So, create your own utopia in the feelings you have.

Eva-Karina Adămoae, cls. a X-a F

Scars

I hated the light for it exposed every scar
Why can't I be pretty? Perfect? Socially
accepted?

What wouldn't I give to live in a world
with no expectations

No criticism, no bad news, no light that
puts me into darkness

What wouldn't I give to feel full though
my mom feeds me daily

To feel like I'm worth living

What if the stars were the angels to give
us their wings to fly endlessly

With no pain, sorrows, no flaws

What if all the trees were green no matter
the thoughts

What if the hills were filled with flowers
and no thorns

What if fire wasn't destructive no matter
the nature

But I wouldn't know

As my wings are burning, thorns are
spiking

Trees are dying, flowers are fading
And that damned light

I hate that light for it exposed every scar

Hope for a perfect world

A perfect world
Is only but a hope,
A hopeless dream
That no one can reveal

What is perfect for someone,
Might just be the worst for some
Asking constantly for peace,
But we will never be this free,

And if we wish
to do nothing,
Nothing will ever be achieved,
If we only wish to rest
There will be no achievement.

Only rest days are a dream,
But no accomplishment will be
The norm of society
The norm of the living will.

Daria Negoescu, cls. a X-a A

Daria Iosub, cls. a X-a A

Les gens invisibles

Parfois, je me demande si les gens qui m'entourent se sentent invisibles. Moi, je le fais souvent. Un homme qui sent qu'il ne suffit pas est déjà mort, même s'il continue à exister dans ce monde dystopique. J'ai ressenti cela de nombreuses fois. La validation est un sujet de discussion vague. Bien que chacun ait une opinion différente, comme le disait Voltaire : « Je ne suis pas d'accord avec ce que vous dites, mais je me battrai pour que vous ayez le droit de le dire. » Il est évident qu'aujourd'hui, les gens ne luttent plus pour s'exprimer publiquement, mais s'ils devaient le faire, la grande majorité d'entre eux abandonnerait. De plus, tout le monde n'a pas le courage de Jeanne d'Arc ni le sérieux de Louis XIV. Pour en revenir à la discussion initiale, il est utile d'expliquer, de mon point de vue, ce que signifie la validation. À mon avis, c'est une récompense. C'est le don de faire en sorte que les gens ne se sentent pas absolument invisibles. Le don qui leur permet de croire en un monde utopique. Un monde qu'ils construisent eux-mêmes comme ils le souhaitent. Cela va souvent de pair avec la fierté. Elle peut apparaître dans absolument toutes les situations, qu'il s'agisse d'une validation parentale ou d'une validation personnelle. Parfois, cependant, les souverains ne s'intéressent pas aux souhaits du peuple, comme dans le cas de Louis XVI et de Marie-Antoinette. Pour mettre fin au drame, les personnes « invisibles » ont certains avantages.

Teodora Ciocu, cls. a IX-a B

Par exemple, elles sont trop importantes pour ne pas exister, mais trop insignifiantes pour être remarquées. Bien que cette « qualité » puisse souvent être un inconvénient, elle rappelle à tous que les étoiles ne brillent que dans l'obscurité. C'est pour cela que l'utopie peut signifier une ville pleine de couleurs vives, avec une rivière qui coule parmi les collines, ou une ville si

sombre que la lumière n'y existe pas. Enfin, je tiens à vous rappeler que les gens ne sont pratiquement plus invisibles. Et à ceux qui pensent qu'ils le sont encore, je dirais allègrement qu'ils ont désormais le pouvoir d'échapper à l'abîme, dans leur propre utopie.

Ana-Eliza Uglea și Andreea Teodora-Marcu, cls. a X-a A

L'amour

Le sentiment que l'on éprouve au réveil à l'aube
Et en s'endormant tard dans la nuit
Beaucoup ont le cœur lourd errant dans la vie.

Comme deux extrêmes qui ne s'attirent pas
Nos mots perdent pas à pas,
Douce paroles et beaux mots
Que le temps cruel emporte trop tôt.

Ces deux extrêmes sont comme deux arbres
contre la foudre
Tout comme nous deux pourrions l'être
contre le monde.

Enfants, nous rêvons d'un grand amour
Avec une princesse ou un prince, pour
toujours.

Des illusions qui ne deviennent pas réalité
Des promesses impossibles à tenir.
J'ai appris que certaines histoires restent
inachevées

Et nous deux, des pôles opposés, avons des
destins séparés.

Iustina Maria Turiceanu, cls. a IX-a D

Nos pensées

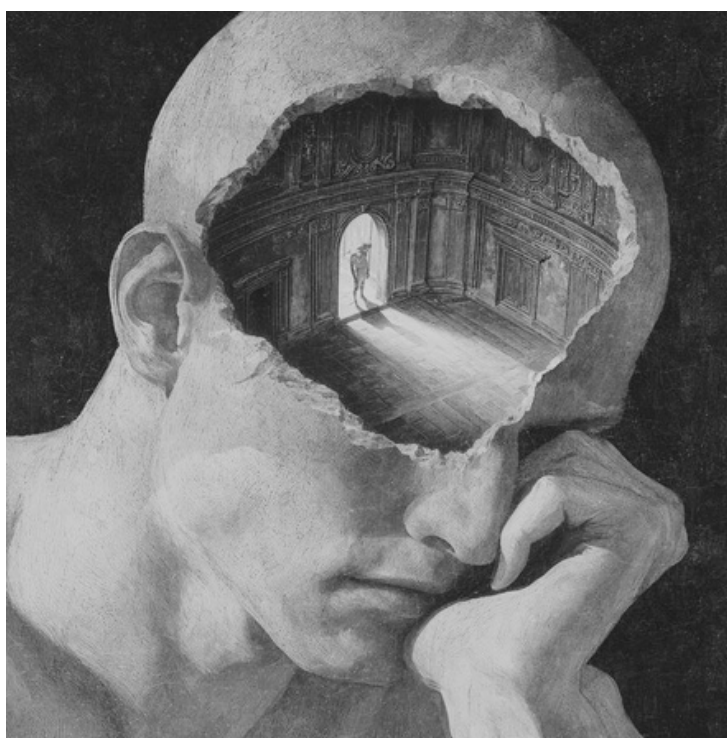
Quels sont les mots les plus importants au monde ?
Parfois, nous sommes toujours comme des ombres.
Lorsque les jours semblent trop longs,
Les gens autour de moi se transforment.

Ils oublient de dire ce qu'ils pensent,
En continuant cette impossible danse
Jusqu'au moment où leur vie
Deviens un souvenir oublié.

Mais nous devons arrêter ce jeu malheureux,
Rempli de peines et de blessures,
Garder l'espoir comme notre nourriture,
Penser en toute liberté, sans armure.

Ana-Eliza Uglea, cls. a X-a A

Fereastra

Rup perdelele ferestrei care refuză să se deschidă,

Zgării cu unghiile sticla opacă,
Dincolo se află aglomerația unde
Vreau să mă pierd în alergare năucă.

Înlocuiesc din ochi obiectele din jur,
Pun altele de lux. Nu văd diferența.
Le schimb și pe acestea cu unele
mizere,
Sunt acolo, în mijlocul obiectelor.
Nicio diferență.

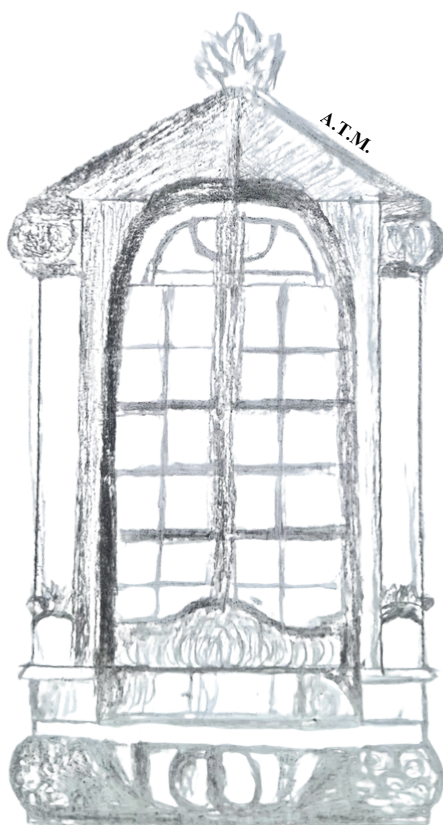
Mă păstrez în mijloc, sunt un omuleț
de jucărie,
Rotesc toate lucrurile din jurul meu,
Mă privesc prin ocheanul unui
caleidoscop:
Forme și culori. Eu, tot acolo.
Nu văd să fie altceva.

Dacă în locul meu pun altceva,
Schimb cu creionul și mă fac un pic
mai înalt,
Un pic mai frumos,
Un pic mai deștept,
Nu trebuie mult, ci doar o idee,
Totul se schimbă, nimic nu este cum a
fost.

Și, dincolo de sticlă, ce mă așteaptă?
Este mereu sticla cea care face
diferența,
Sticla de ochelari ce corectează
miopia,
Sticla de la geamul magazinului dorit,
Sticla de la ușa șefului invidiat,
Sticla de la fereastra către locul de
joacă,
Când stai pedepsit în casă și auzi
strigăte
Pe care nu le vrei schimbate.

De ce ne străduim în lumea în care
Schimbăm doar lucrurile din jurul
nostru?

Nu este mai elegant să lăsăm totul
cum este
Și să devenim un pic mai eleganți?

Reînceputul

Oamenii se ridică acolo unde plouă,
Trenurile pleacă din orașele în flăcări
Să ducă plânsete în marea fără capăt,
Unde, pe țărmuri, se vor ridica
locuințe cu amintiri.

Un tren pleacă plin de oameni,
Ei caută locuri în care să-și întindă
Speranțele la soare.

În urmă rămân terenuri negre, plânse,
Ce își vor da rodul celor ce dărmă.

Defileuri frumoase, neprivite,
Munți înalți, plini de încântare,
Forme și culori
Prin care trece o înșiruire de vedenii.

Șinele se unesc în zare,
Acolo cei din tren speră
Să clădească o altă viață.

Ciobani înconjurați de animale
Se uită cu ochi goi, sprijiniți în băte,
La pasagerii uimiți de peisaje.

Câinii latră la șarpele de pe drumul de
fier.

Cascadele se prăvălesc asurzitoare
Prin pereți acoperiți de nori.
Trenul trece, iar cei dinăuntru
Speră la învierea
Din câmpul deschis și galben.

La capăt nu este capăt, ci doar marea,
Un alt drum pe ape și corăbii.
Ruine ale unui oraș antic privesc spre
orizont,
Călătorii se opresc și așteaptă să
decidă
Ce fac: rămân pe mal
Sau călătoresc pe mare?

Profesor Răducu-George Isaic

INTERVIU CU CLUBUL DE ROBOTICĂ AL COLEGIULUI, „ȘTIM DC”

Realizat de membrii echipei de redacție

Mai, 2026 Echipa de robotică „ȘTIM DC” a participat la faza internațională a concursului FIRST LEGO League, în Mexic. Elevii noștri pasionați s-au întors acasă cu premiul „Innovation Project Award - Finalist”.

AEU: *Sunt recunoscătoare pentru ocazia de a vorbi cu voi și mulțumesc pentru această oportunitate. Pentru început, puteți să ne spuneți despre ce a fost vorba în proiectul vostru și cum ați reușit să ajungeți în Mexic?*

Echipa: Proiectul nostru constă într-o cutie tehnologizată astfel încât să protejeze orice artefact pe timpul transportului de la situl arheologic la muzeu. La faza națională a concursului FIRST LEGO League, am câștigat **Premiul I** pe categoria robo-design. Astfel, ne-am calificat la etapa Internațională din Mexic.

ATM: *Cum ați descrie printr-o singură propoziție concursul din Mexic la care ați participat?*

Echipa: O singură propoziție nu poate cuprinde experiența trăită, dar totuși cred că atmosfera concursului ar putea fi transpusă în cuvinte așa:

Diferențiați prin cultură, limbă și țară, apropiați prin prietenie, pasiune și robotică.

DI: *Ne puteți spune o curiozitate despre experiența voastră?*

Echipa: Am rămas cu multe amintiri minunate care vor avea un loc special în sufletul nostru. O experiență memorabilă pe care am trăit-o tensionați este cum era să rămânem blocați în aeroportul din Mexic, la granița din Guadalajara. În timp ce documentele noastre erau verificate, avionul nostru se pregătea de decolare. Desigur, cu multă atenție și răbdare, am ajuns la timp la zborul nostru. O altă peripeție trăită a fost atunci când un coleg a șters codul din greșală, cu o săptămână înainte de următoarea etapă a concursului. Toată echipa a întâmpinat cele mai stresante 2 ore pentru a recupera codul. În final, codul a fost recuperat. Astfel, nu am avut nicio problemă în timpul concursului.

EKA: *Cum credeți că aceste experiențe v-au ajutat să vă dezvoltați și cum credeți că vă vor ajuta pe viitor?*

Echipa: Nu ne-am imaginat niciodată că un concurs de robotică

ne poate forma ca oameni: maturi, perseverenți și altruști. Toate etapele concursului ne-au ajutat în a ne dezvolta gândirea logică și abilitățile de public speaking. Prezentarea proiectului de inovare ne-a făcut adaptabili la orice public, condiții climatice, la absența unor electronice și câte si mai câte condiții imprevizibile. Una dintre cele mai valoroase abilități pe care ni le-am dezvoltat este lucrul în echipă. Acesta vine la pachet cu multe neînțelegeri și lipsă de comunicare, pe care am învățat să le rezolvăm împreună. Am devenit oameni mai practici și acum putem urma reguli definite clar. În ceea ce privește viitorul, am obținut contactele unor profesori din cadrul universităților de informatică și inginerie din București, desigur valoroase.

AEU: *Cum vă imaginați lumea perfectă? Este aceasta influențată de AI și roboți?*

Echipa: Lumea perfectă este un concept ușor de imaginat, dar greu de definit. După experiențele noastre extrașcolare, credem că în orele de la școală ar trebui să se axeze mai puțin pe teorie și memorare și mai mult pe practică, fără presiune asupra notelor.

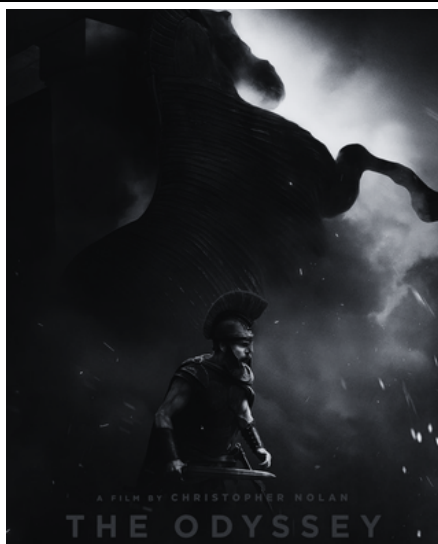
Ar trebui să existe mai multe oportunități pentru tineri pentru ca aceștia să-și aleagă domeniul dorit și să învețe din plăcere.

Considerăm că o lume perfectă ar trebui să aibă influențe minime din partea roboților și a AI-ului, astfel încât roboții să nu gândească în locul oamenilor. Tehnologia ar trebui oprită atunci când oamenii au control maxim asupra ceea ce creează.

CE MAI VIZIONĂM? FILME INTRIGANTE

- **Odissea (2026)** este un film epic de acțiune și fantezie regizat de Christopher Nolan. Odiseu, regele grec al Itacăi, pornește într-o călătorie lungă și plină de pericole spre casă, după Războiul Troian. Pe parcurs, el întâlnește ființe mitologice și trece prin numeroase încercări, în timp ce încearcă să se întoarcă în Itaca și să se reunească cu soția sa, Penelopa.

*„Puterea sacrificiului stă în costul persoanei care îl face.”
- Odiseu*

*„Ți-a spus că ceea ce îți dorești cel mai mult este tocmai ceea ce nu poți avea, iar lucrul pe care nu-l poți avea cel mai mult este ceea ce ai avut deja și ai pierdut.”
- Odiseu*

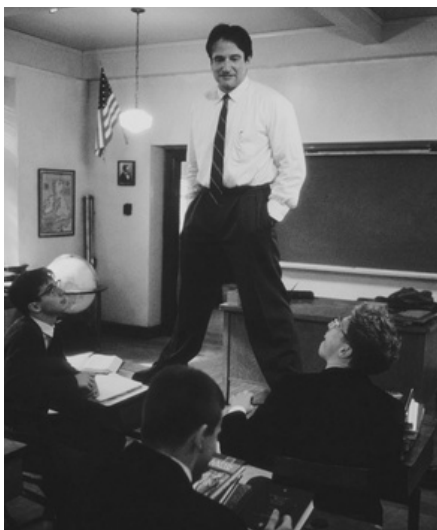
- **Anul Nou care n-a fost (2024)** este un film tragicomedie istorică românească din 2024, scris și regizat de Bogdan Mureșanu. Acțiune se desfășoară într-o singură zi, înaintea Revoluției din 1989, în care personajele caută normalitate, siguranță, iubire, libertate și sens, într-o lume absurdă, alimentată de frică.

*„-Hai, mamă, că s-au mai mutat și alții și n-au murit”
-Da’ de unde știi tu cum trăiesc oamenii ăia, de unde știi că nu mor de dor?” - dialog între securistul Ionuț Dincă și mama lui Margareta Dincă*

“Da’ să fure, mă, că nu zice nimeni să nu fure. Dar nu de unde se vede.” -Nea Florin

- **Dead Poets Society (1989)** este o dramă psihologică și de maturizare în care John Keating, un profesor de literatură nonconformist și pasionat, sosește la Academia Welton, o școală de băieți conservatoare. Folosind poezia ca instrument de eliberare spirituală își inspiră elevii să gândească pe cont propriu și să își ghideze viața sub faimosul îndemn „Carpe Diem” (Trăiește clipa).

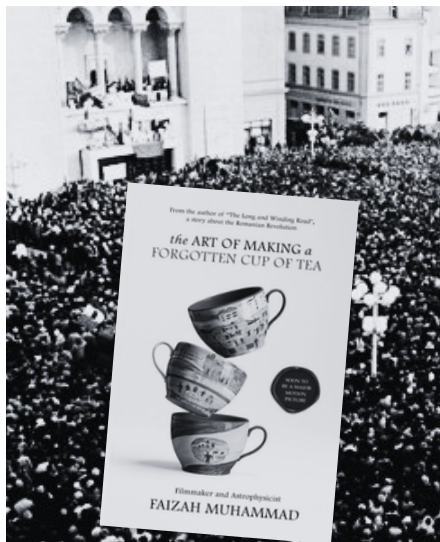

“We don't read and write poetry because it's cute. We read and write poetry because we are members of the human race. And the human race is filled with passion. And medicine, law, business, engineering, these are noble pursuits and necessary to sustain life. But poetry, beauty, romance, love, these are what we stay alive for. -Mr. Keating

CE MAI CITIM?

CĂRȚI DE ACTUALITATE

- **The art of making a forgotten cup of tea (2025)** Scrisă de Faizah Muhammad, cartea spune o poveste captivantă și profund personală despre supraviețuire, încredere și trădare. Povestea o urmărește pe Elena, o mamă devotată care luptă să-și protejeze copiii, Ioana și Berith. Regimul impus de Nicolae Ceaușescu transformă străzile din Timișoara în câmpuri de luptă, iar oamenii obișnuiți sunt nevoiți să ia decizii imposibile.

„The people who had it well back then remember it as the utopia that was fed to the gullible people, while the rest of us watched our loved ones burn“

„But Elena wasn't frightened of getting burned. Eventually, all scars healed.“

- **Istoria secretă (1992)** este un roman de ficțiune psihologică în care un grup de șase studenți excentrici și inteligenți studiază greaca veche la un colegiu de elită, sub îndrumarea unui profesor carismatic și exclusivist. Folosind filozofia antică clasică ca instrument de detașare de realitate, aceștia depășesc limitele moralității, alunecând treptat într-o situație periculoasă.

„Credem că avem multe dorințe, dar, de fapt, avem una singură. Care este aceasta?“

- Să trăim.

- Să trăim veșnic.“

„Frumusețea este teroare. Tremurăm în fața a orice numim frumos.“

- **Să ucizi o pasăre cântătoare (1960)** este un roman scris de Harper Lee care a avut succes imediat. Scout Finch este martor la întâmplările dramatice declanșate într-un orașel sudist atunci când un bărbat de culoare este acuzat că a violat o femeie albă. Tatăl naratoarei, Atticus, desemnat ca avocat al apărării, trebuie să țină piept unor prejudecăți.

„Voiam să aflu ceva de la ea – voiam să vezi ce înseamnă curajul adevărat, fiindcă, vezi tu, curajos nu este omul cu pușca-n mână. Să fii curajos înseamnă să știi că ești pierdut înainte de a întreprinde ceva, totuși întreprinzi oricum, și mergi până la capăt, orice-ar fi. Rareori învingi, totuși se întâmplă câteodată.“

„Omenirea, de când se știe, a trăit în teroarea de a nu putea merge destul de departe; s-a prăpădit de dragul viitorului, din idolatrie pentru noul orizont pe care utopiile i-l puneau dinainte. Îndată ce o societate se fixează într-un model ideal, ea kvasi-îngheață. Armonia obligatorie seamănă cu o moarte administrativă. De ce să ne mirăm că cetățile perfecte au fost imaginate întotdeauna după modelul unei cazatme sau al unei mănăstiri? Utopia este un amestec de raționalism pustiitor și de monstruoasă caritate. Ea vrea să planifice fericirea, uitând că omul își trage seva din propriile contradicții și din dreptul său legitim la eșec și suferință.”

(Emil Cioran)

„În Utopia, unde totul este comun, nimeni nu se teme că va duce lipsă de ceva pentru uzul său personal, cu condiția ca hambarele publice să fie pline. Acolo nu există o distribuie zgârcită a bunurilor, nu vezi nici săraci, nici cerșetori; și, deși nimeni nu posedă nimic în particular, toți sunt totuși bogați. Ce poate fi mai nobil decât să trăiești absolut fără nicio grijă, cu spiritul senin și liniștit, fără a tremura pentru propria existență și fără a fi hărțuit de plânsetele și cererile unei soții, sau de teama de a-ți vedea copiii căzuți în mizerie?”

(Thomas More)

„O stare de spirit este utopică atunci

când este în neconcordanță cu realitatea în care se manifestă. Această neconcordanță este evidentă prin faptul că o astfel de orientare, în acțiune, tinde să distrugă, parțial sau total, ordinea de lucruri existentă în acel moment. Nu considerăm utopice acele orientări care transcend realitatea dacă ele nu reușesc să se transforme în practică. Doar acele orientări transcendente care reușesc să se impună în conduita istorică și să schimbe realitatea socio-istorică în sensul propriei lor viziuni vor fi numite utopii.”

(Karl Mannheim)

„Utopia concretă se situează la granița dintre conștiință și realitate, acolo unde viitorul începe deja să se profileze în posibilitățile prezentului. Omul nu este o ființă fixă, ci un proiect neterminat, animat de un impuls profund către ceea ce nu a fost încă realizat. Această dorință — acest vis orientat înainte — nu este o simplă iluzie, ci o funcție esențială a rațiunii noastre. Fără această anticipare a unei lumi transformate, conștiința umană s-ar prăbuși într-un pozitivism inert, acceptând ceea ce există ca pe o fatalitate oarbă, în loc să recunoască în realitate un teritoriu

deschis schimbării.”

(Ernst Bloch)

„Nu va exista o singură comunitate utopică, o singură utopie în care toată lumea să trăiască. În schimb, utopia va fi compusă din utopii, din multe comunități diverse și divergente, în care oamenii conduc vieți diferite în moduri diferite. Utopia este un cadru pentru utopii, un loc în care oamenii sunt liberi să se asocieze voluntar pentru a încerca și a realiza propria lor viziune despre viața cea bună, dar în care nimeni nu poate impune celorlalți propria sa viziune utopică. Utopia ideală nu este o societate fixă, ci un meta-cadru care permite libertatea totală de experimentare socială.”

(Robert Nozick)

„Deoarece este imposibil ca toți oamenii să cadă de acord în mod voluntar asupra unui singur model ideal de societate, inginerul utopic va fi obligat să folosească forța pentru a-și impune viziunea. El va trebui să reprime orice critică, să cenzureze gândirea liberă și să elimine pluralismul. În încercarea de a stabili o armonie absolută și o dreptate perfectă, utopistul distruge singurul lucru care face viața socială suportabilă: libertatea individuală. Dorința de a face oamenii fericiți prin decret statal conduce direct la tiranie, demonstrând că încercarea de a crea raiul pe pământ produce întotdeauna iadul.”

(Karl Popper)

Divanul, nr. 3 - Septembrie 2026

Prof. Gabriela-Felicia Filip (director al Colegiului Național „Dimitrie Cantemir” din Onești)

Prof. Dana-Cerasela Sticlaru (director-adjunct al Colegiului Național „Dimitrie Cantemir” din Onești); **Membru fondator:** Darius Oprea

Membrii redacției: Andreea-Teodora Marcu, Ana-Eliza Uglea, Daria Iosub, Eva-Karina Adămoae

Cadre didactice coordonatoare: Bogdan-Florin Romandaș, Adina Mitroiu

Adresa:

Colegiul Național „Dimitrie Cantemir”, str. Dr. Victor Babeș, nr. 12, 601119, Onești, jud. Bacău

ISSN 3153 - 4015 ISSN-L 3153 - 4015